

Въ полето всичко затихва — въ селото животъ да кипне.

И още въ рани зори: тукъ на харманъ снопи разтилатъ да вкаратъ коне и дикани; тамъ машина-вършачка пригатвятъ на купни дохакъ да додатъ; и изгрѣй ли слънце — топлото слънце на августъ — селото кънти отъ викове и отъ бухтенето на локомотили.

Петъръ Габара правѣше по два хармана. На едина вършѣе съ диканя, за да има слама за добитѣка, на другъ е впрѣгналъ вършачка, чисто жито за проданъ да изкара.

Цѣлъ день той по хармани ще снове, вършачката ще да обикаля. А кога се мръкне, ще сбере челядъ на чардака и вечеряйки, на всички ще разправя колко сж храна прибрали и коя нива какво жито е дала тая година. И докато не обиколи, следъ вечеря, изъ всичкитъ си дворове, да нагледа прибрали ли сж се ратаи, изгасени ли сж огньовете, пакостъ съ купнитъ да не стане, нѣма да се за лѣгане прибере.

— Чуденъ човѣкъ е баща ти! — подзе Андреевъ, кога се прибраха въ стаята си. Като го гледамъ съ каква преданостъ работи наравно съ работниците; какъ е грижливъ за всичко и къмъ всички — просто умиление извиква въ мене.

— И само тъй може да се подържа едно стопанство — отвърна Стойко Габара. И ако има нѣщо да ме замисля, то е туй: ще бжда ли и азъ способенъ да продължа неговото дѣло.

— Не вѣрвамъ. Това не е за всѣкиго.

— Именно това ме измжчва. Азъ благоговѣя предъ татка и кога се смисля, че може би и азъ нѣма да го замѣстя, заболява ме на гърди. Той не може понесе това, ако разбере, че съ него и стопанството му ще се се разпада. И това го би преждевременно сломило.

— Правъ си!

— Колко скърбя, че съмъ единъ синъ. Да бѣхме